

SKOLVÄGEN PÅ ÖN.

Stenen i gropen (Korsvägen)

Där låg stenen i den lilla fördjupningen i berget, där den nötta stigen gick fram. Jag såg det när jag på morgonen vid halv-åttatiden hade passerat skogspartiet och kom fram till vägkorsningen. Här förenades två stigar till en. De kom från varsin gård och bildade en gemensam skolväg för gårdarnas barn. Jag är åtta år och kommer från en av gårdarna. Min skolkamrat, Olle, har alltså varit här före mig och lagt dit stenen som vi kommit överens om. Den som kom först till korsningen skulle lägga dit stenen och därmed visa att han hade passerat och var på väg till skolan. Jag tar upp stenen ur gropen och lägger den åt sidan. Nu vet jag att Olle är före mig. Jag småspringer för att hinna ifatt honom. Undrar hur långt före mig han är? Det kunde inte stenen i gropen tala om. En gång lyckades jag hinna upp honom innan han hunnit fram till skolan.

Genom skogen

Nu kommer jag fram till något som liknar en lång port, ett smalt pass i skogen. Där är tallar på båda sidorna, om stigen. Deras kronor når varandra ovanför stigen och bildar en port. En annan gång när jag i skymningen gick genom där, minns jag att det kändes lite spökligt och kusligt där inne..

På andra sidan "skogsporten" går stigen över berg med lav och mossa, men mitt på stigen är berget kalt och nött av alla skor som trampat där.

Bård vid vägen stigen

Nu är jag framme vid det branta berget där jag skall klättra ner till en grässlätt. Här är avsatser som liknar en trappa med höga trappsteg. Nedanför ligger en liten gård med en grå och fallfärdig ladugård och stigen går mellan den och ett rött bostadshus. Här bor en gammal sjöman och hans vuxna dotter. Ibland ser vi honom stå och hugga ved vid sin vedbod när vi går förbi. Vi brukar hälsa artigt, men han svarar inte alltid. Han tycker nog inte om barn. Vi springer då fort förbi. Stigen blir nu en byväg med hjulspår och spår efter hästar och oxar i leran. I en uppforsbacke har sten och grus spolats rena i hjulspåren, när det regnat. Vägen går upp i lite högre terräng och går förbi ett kärr med säv och grodyngel i.

Vär

ner åt vänster ser jag vassviken som kallas Glo. Den ligger

Ner åt vänster ser jag vassviken som kallas Glo. Den ligger där nere med vattenytan som ett blänkande öga omringat av vass. Kanske därav namnet.

Längst bort syns det smala Gränösundet, kantat av vass på båda sidorna. Genom detta sund kommer jag och mina kamrater att färdas med roddbåt eller på skridsko på väg till fortsättningskolan vid Engelholm, när vi slutat folkskolan här på ön.

Här nedanför backen mot viken ligger öns affär och där är också en smedja. Nu är det vindstilla och jag hör smedens hårda hammar-
slag. Men ^{nu} jag tänker inte på ljuden eller utsikten ^{nu}, utan skyndar mot skolhuset som ligger där omgivet av några gårdar.

Framme vid skolan går jag in i avklädningsrummet, med sina långbänkar och klädkrokar längs väggarna. Vid ena kortväggen står en järnkamin och bredvid, en trave björkved.

När vi barn har tagit av oss ytterkläderna och väntat en stund öppnar vår fröken dörren till skolsalen och vi får gå in till våra platser vid skolbänkarna. De är av furu, med gula sidor och svartmålat lutande lock. Där är plats för två barn i bredd. Vid bortre kanten är två runda hål för bläckhornen.

Nu står vi upp och sjunger "Den klara sol går åter upp" och fröken spelar på den lilla orgeln. Vi läser en kort bön och sedan får vi sätta oss.

En skoldag på ön har börjat.

Vid
skolan.

17/10 - 95.

1.
på an.
EN SKOLVÄG I GLESBYGD.

Där låg stenen i den lilla fördjupningen i berget, där den nötta stigen gick fram. Jag såg det när jag på morgonen vid halvåttatiden hade passerat skogspartiet och kom fram till vägkorsningen.

Skogen i gropen

Här förenade sig två stigar till en. De kom från ^{Värsin} gård och bildade en gemensam skolväg för gårdarnas barn. ^{Yas a me alla är ute från min från en av gårdarna}

Min skolkamrat, Olle, hade alltså passerat före mig och då lagt dit stenen som vi kommit överens om.

Den som kom först till korsningen skulle lägga dit stenen och därmed visa att han hade passerat och var på väg till skolan.

Jag tar upp stenen ur gropen och lägger den åt sidan. Nu vet jag att Olle ärföre mig på väg till skolan. Jag småspringer för att hinna ifatt honom. ^{x jag tänker hur långt före mig han är} Här långt försprång han har vet jag inte. Det kunde inte stenen i gropen avslöja. ^{hala ann. En} Någon gång lyckades jag hinna upp honom innan han hunnit ända fram till skolan.

Nu kommer jag fram till något som liknar en lång port, ett smalt pass i skogen. Där är tallar på båda sidorna om stigen. Deras kronor ^{när varandra} går tätt ihop ovanför stigen och bildar liksom en port. En gång, när jag gick igenom där ^{i skymningen} vid ~~skymning~~, minns jag att det kändes lite spöklikt och kusligt, ^{där inne.}

genom skogen

På andra sidan "skogsporten" går stigen över berg med lav och mossor, men mitt på stigen är berget kallt och nött av alla skor som trampat där. I bergskrevorna på ^{båda} sidorna växer enbuskar och småtallar.

Nu är jag framme vid det branta berget där jag skall klättra ner mot en grässlätt. ^{Här är som} Det består av avsatser och liknar en trappa med höga trappsteg. Nedanför ligger en liten gård med en grå och fallfärdig ladugård ^{och stigen går mellan den och} till höger och på vänster sida är ett rött bostads-

hus. Här bor en gammal sjöman och hans vuxna dotter. Han står ibland och hugger ved vid sin vedbod när vi går förbi.

^{brukar} Vihälsar artigt, men han svarar inte alltid. Han tycker nog inte om barn. Vi springer då fort förbi.

Gårdarna vid vägen

Alldeles i närheten ligger en annan liten gård, men där bor ingen. ^{blir} Här övergår stigen till en byväg med hjulspår och spår efter hästar och oxar i leran.

Efter dessa två små gårdar ^y börjar en uppførsbacke ^{kan} där sten och grus har spolats rena i hjulspåren, när det regnat.

^{här} ^{bar}
 Nu är vägen ^{uppe} i lite högre terräng och går förbi ett kärr
 med säv och grodyngel i. ^{Nu åt}

Efter ~~ännu en grässlätt~~ ^{ser jag} på vänster sida ner mot vassviken
 som kallas GLO. Den ligger där nere med vattenytan som ett blänkande
 öga omringat av vass. Kanske därav namnet, ~~GLO~~.

Längst bort i väster syns det smala Gränösundet, kantat av
 guldgul vass på båda sidorna. ^X ~~Det sundet skall senare, när jag nått~~
~~trettonårsåldern, ha en viss betydelse för mig, men det vet jag inte~~
~~nu, när jag går i folkskolans andra klass.~~

Nedanför backen mot viken ligger önsaffär och i närheten är också
 en ^{smedja} smidesverkstad. Nu när ^{det} är ^{och jag} vindstilla kan jag höra smedens
 hammerslag. En ^{lärda} så här stilla morgon hörs annars inte så många ljud.

^{ammerslag.} ~~Kanske bara en spillkråkas skrik eller knackande mot en trädstam.~~
 Utsikten och ljuden tänker jag inte på nu, utan skyndar mot
 skolhuset som ligger där omgivet av några gårdar. Där är Enkullen,
Slättö och Backgården. Framme vid skolan går jag nu in i
 avklädningsrummet (~~vi kallade det så~~) med sina långbänkar och
 klädkrokar längs väggarna. Vid ena kortväggen står en järnkamin
 och bredvid en liten trave björkved.

När vi barn har tagit av oss ytterkläderna och väntat en stund
 öppnar vår fröken dörren till skolsalen och vi får gå in till
 våra platser vid skolbänkarna. De är ~~snickrade~~ av furu, med gula
 sidor och svartmålat lutande lock. Där är plats för två barn i
 bredd. Vid bortre kanten är två runda hål för bläckhornen.

Nu står vi upp och sjunger "Den klara sol går åter upp" och
 fröken spelar på den lilla ^{lilla} orgeln.

Vi läser en kort bön tillsammans med fröken och sedan får vi
 sätta oss. Så börjar skoldagen på ön.

En skoldag på ön ^{bar} ^{bar} ^{bar}